

Tavaszi jeligék

A levegőben a péntek délutáni szabadságok illata kavargott, és huncut mosolyokat fakasztott valahonnan a mellkasomból. Mintha megállt volna az idő, de mégsem eléggé: a lakótelep fölött gyönyörűen haldoklott a nap, és én nem tudtam megőrizni. Megőrizni a világosságot, a színeket, a pillanatot, hogy nem sietek sehová: ahogy haladtam, és lassacskán magam mögött hagytam a dolgos, szürke belvárost, nem is tudtam, mi a dolgom, hogy van-e egyáltalán; mindent, engem is elöntött a gyengéd, tétova tavasz, és örömben éljeneztek a fák.

A földszinti lakásokból, mikor elballagtam az ablakok alatt, üde titkok figyelték minden lépésem, s ha benéztem egy-egy szobába, egy-egy életbe láttam bele. Minél közelebb értem a mi lépcsőházunkhoz, annál inkább kíváncsi voltam, milyennek tűnik a mi szobánk innen, kintről, lentől; de végül valami más kötötte le a figyelmem.

A velünk szemközti szomszédban Kovácsék laktak, és lányuk, Edina szobája épp arra az oldalra nézett, ahol most én álldogáltam, és bódulatomban észre sem vettem, hogy megbabonázva figyeltem befelé a lány ablakán.

Úgy táncolt, akár egy ártatlan virág a szélben; hátrébb és hátrébb léptem, hogy még jobban beláthassak. Elbűvölt az alakja, a mozdulatai, melyek könnyedek és megigézőek voltak, a haja, mely ide-oda bomlott a vállain, s az arcáról sugárzó zavartalanság, mely mit sem sejtett abból, hogy minden rezdülését meglopja valaki: valaki én. Mintha nem is érdekelt volna, hogy mindent elronthatok, ha lebukom; nem törődtem semmivel, csak arra vágytam, hogy azzá a dalszöveggé változzam az ajkain, melyet ilyen tánccal kísér a teste.

Még néhány lopott mozdulat után, egy kissé elszomorodva és felzaklatva indultam el a lépcsőház bejárata felé; egy utolsó pillantást vettem a naplemente színeiben lebegő parkra, majd becsuktam magam mögött az ajtót.

Bent, a lépcsőházban hűvösebb volt, mint odakint, s a házunk ajtaja úgy állt a fal mentén, mint egy rosszkedvű óriás; a kulcsaimat hiába kerestem, sehol sem találtam, így becsengettem magunkhoz, és nemsoká anya nyitott ajtót. Mosolygott, megcsókolt, és tésztától ragacsos kezeivel elmutogatta, hogy csukjam be az ajtót, mert ő nem akarja összetéptáztatni a kilincset. Amíg lepakoltam az előszobában, valaki megérintette a vállam: apa volt az, s elmutogatva megkérdezte, hogy telt a napom.

Elmutogattam, hogy az intézetben egy új számítógépes programot mutattak be nekünk, amellyel elvileg gyorsabban megtanítható a jelnyelv azok számára is, akik felnőtként kezdték el tanulni. Kérdezni akart még, de hirtelen minden kedvem elhagyott: alig tudtam követni a mozdulatait és kézjeleit; Edina járt az eszemben.

Egykedvűen bementem a konyhába, ahol anya már a pogácsát szaggatta, s néztem, ahogy dolgozik. Amint megtelt a tepsi, már rakta is a sütőbe, s közben, ha olykor szabad volt a keze, mindig kérdezett valamit; tenyerei körül kicsi lisztfelhő szálldosott. Elmesélte, hogy Edina keresett délelőtt, mert mutatni akart valamit. Felélénkültem, és mindez meg is látszhatott rajtam, hiszen anya megkérdezte, miért pirultam el.

Összeszedtem minden erőm, és becsengettem a szomszédba. Kovács bácsi nyitott ajtót, azzal a mesterkéltlen érdektelen ábrázattal, mellyel az emberek a félelmüket és tehetetlenségüket palástolják, ha olyannal kerülnek szembe, akit nem tartanak normálisnak. A

hosszú évek alatt, mióta egymással szemben éltünk, még nem tanulta meg kezelni a helyzetet: ha a szomszéd siket fiú becsönget, mi is a teendő? Most is, mint máskor, Edináért kiáltott, melyből sosem hallottam semmit, csak figyeltem, ahogy a nyakán kidülled egy ér. Mikor Edina feltűnt, Kovács bácsi láthatóan megkönnyebbült, hogy többet nem kell kellemetlenséget okoznia nekem azzal, hogy nem tud velem mit kezdeni.

Edina vidáman üdvözölt, és a maga lassú, határozatlan tempójában igyekezte elmutogatni nekem, hogy menjünk be a szobájába, mert van egy ajándéka számomra. Nem is sejtette, hogy a legnagyobb ajándéka az volt, hogy a kedvemért megtanulta a jelnyelvet.

Követtem a szobájába, s legelőször muszáj volt kinézni az ablakon; alig néhány perce ott álltam kint, lent, a tavasz minden könnyelműségével és üzenetével a gondolataimban, most pedig bent voltam, és semmi nem járt nekem abból, amit akkor véletlenül megleshettem.

Míg én ezen tűnődtem, ő a magnóhoz lépett és kikapcsolta; a kijelző színes, ugráló csíkjai kialudtak. Elmutogattam neki, hogy nyugodtan hallgassa tovább a zenét, engem úgysem zavar... Elmosolyodott, visszakapcsolta a zenét, majd egy könyvet vett elő az asztala fiókjából: egy vaskos, színes lexikont festőkről, fényképészekről és szobrászokról. Elmutogatta, hogy amikor meglátta ezt a könyvet, azonnal én jutottam eszébe, hiszen tudja, mennyire szeretem a színeket, a formákat, a hangulatokat.

Leültem egy székre, és rögtön bele is lapoztam a lexikonba, ő pedig villanyt kapcsolt, és behúzta a függönyöket; odakint kezdett már sötétedni. Érdekelt a könyv, de Edina még inkább. Titokban követtem minden mozdulatát, éreztem, hogy ugyanaz a zene szól, mint korábban, amittől a mozdulataiból most is finomság és otthonosság sugárzott, de biztos csak akkor lettem, amikor az ajkairól ugyanazt a dalszöveget olvastam le.

Jeleztem neki, hogy szeretem ezt a számot, nagyon tetszik. Hirtelen megdermedt, és meglepetve, boldogan mutogatta, hogy tényleg hallom-e.

Egy pillanatra elgondolkodtam, mit is válaszoljak, mert életemben először most szomorított el igazán, hogy nem felelhetek úgy, mint mások. Sosem fogom hallani, ahogy a kedvenc száma közben a saját szavaimmal válaszolom neki, amit most csak elmutogatni vagyok képes, lassan, komolyan, akár egy vallomást:

„Nem... Látszik rajtad.”

Edina zavartan elmosolyodott, majd leült mellém és beszélgetni kezdtünk. Ha valaki látott volna minket kívülről, olyanok lehetettünk, mintha mindketten táncolnánk: a kezeinkkel.

2010. február 20.